

H:o)nza Vojtko

Morana Mařena

Alban Elved

Byla tma. Černočerná. Kája seděla na posteli a snažila se dívat na svoje ruce. Nic neviděla. Vůbec nic. Hýbala prsty, mávala si dlaněmi před obličejem. Nic. Ani záblesk světlejší kůže. Jen tma. Zvláštní. Většinou si oči za chvíli zvykly. Už za pár vteřin, pokaždé když zhasla lampičku na noční čtení, dokázala rozeznat alespoň obrysy stolu a židle ve svém pokoji. Ale teď? Už to byla víc jak minuta, ve které se snažila rozpínat oči doširoka. Zrádci. Co když jsem oslepla?, proběhlo ji hlavou. To je blbost. Proběhlo ji hned zpátky, stejnou hlavou. Jen asi nesvítí měsíc ani hvězdy. No jasně, určitě je úplně zataženo, proto je taková tma. A když žijete na samotě na hájovně, tak si pište, že si tmy můžete užít vrchovatě. Všechny úci ve škole bájily, jaký to tu musíme mít báječný, když nemáme žádný světlený smog, nebo kýho čerta, že tu nemáme, ale prdlajs. Sice vidíte krásně hvězdy, ale to neznamená, že se vám nesevřou půlky, když máte jít v noci pro dřevo do kamen. Zvyknete si. To jo. Ale stejně se bojíte. Alespoň trochu. Stačí, aby nad vámi prolítnul nějaký blbej pták, nebo zafuněla srna a hned byste trochu toho světleného smogu rádi měli. Baterka vám nestačí. To je bohužel věc, která vám to dělá ještě strašidelnější. Kužel mdlého ospalého světla do hluboký tmy, je snad ta nejvíc strašidelná věc na světě. To prostě čekáte, že se něco z té hluboký černý jámy vyvalí a sežere vás. Nebo alespoň rafne. Nebo na vás zaječí, zaštěká, zakrkrá či zavyje. To je fuk. Stejně se bojíte. Ale už si zvykla nebát se u sebe v pokoji. Za pár vteřin když zhasla, tak si prostě oči zvykly vidět alespoň něco. Teď ale neviděly nic. A to už rozhodně bylo víc jak jedna minuta. Skoro věčnost. Co to do prčic je? Zahalekala si sama na sebe ve svý hlavě. A rozsvítla znovu lampičku. Nebyla slepá. Oči zamžouraly, ale viděly. Hned a jasně. Ruce měla na svém místě. Stůl se sešity a učebnicemi do školy taky. Knižka, kterou si před chvíli četla, ležela hned u její postele. Přesně tam, kam jí odložila. Nic se nepřemístilo. Vše zůstalo tak, jako před prvním zhasnutím. Si podělaná strachy, to je to. Zanávala si. Ve svý vlastní hlavě. Jo jo mami. Mám tam fakt pěkněj bordel. Nikdy by jí to na živo nepřiznala. Teď jí ale musela dát za pravdu. Už mi hrabe. Zhasni a jdi spát. Rozkázala si. Zhasla.

Byla tma.

Černočerná.

Kdyby vyšla z hájovny ven a pořádně se rozhlídla, tak by viděla, že na nebi svítí mraky hvězd. A na horizontu prosakuje stříbrný pruh světla od toho, jak za chvíli vyjde měsíc. Jenže u ní v pokoji...

Byla tma.

Černočerná.

Právě v ten samý moment se v borovicovém lese zvednul vítr a zvednul oblak prachu s kupou jehličí po šedivých kamenech, které tam ležely od nepaměti. Kdyby někdo náhodou šel kolem, mohl by si všimnout, že větrný vír vykouznil nad nimi siluetu postavy. Jenže nikdo kolem nešel.